Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságcikk

Osztályozás

712.21

FŐVÁROSI KÖNYVTÁR

Szerző

Cím Vérmező

Hely „Vérmező"

Idő „1899"

Forrás: Esti ujság.

Személy

Bp. (Hely) | 1899 4/13 (Idő) | (Köt. v. füz.)

Helyszám

A Vérmező.

Hogyan került a Vérmező a katonai kincstár birtokába? Tulajdona-e vagy sem? Budavár és Buda város okmányaiból kellene kikutatnunk, hogy a Vérmezőt a katonaság gyakorló-térnek csak használta s mi jogon telekkönyveztette a katonai kincstár magára. Mert a tulajdonjog kérdésétől függ, hogy a város, ha átveszi a Vérmezőt, a katonai kincstárnak becsértékét megadni köteles-e, vagy pedig csak használati joggal más megfelelő területeket átengedni katonai gyakorlatokra.

A Károly-kaszárnyánál, az Ujépületnél, a citadellánál a tulajdonjog kérdést nem szenvedett, azok az épületek soha sem voltak a városéi; a Vérmező azonban köztér, a melyet használt a katonaság a maga céljaira, a közönség szintén közlekedésre, sétára és játékra. Igazság szerint azonban el kell ismernünk, hogy a Vérmező a város leltárában nem fordul elő; a katonai kincstár tehát tulajdonjogot formál hozzá.

A város meg akarja szerezni a Vérmezőt. A hadparancsnokság hajlandó átengedni — a katonaság mindig jó üzletet csinált, valahányszor a várossal cserebérelt. Régi, rossz kaszárnyák helyett kapott ujakat, szépeket, nagyokat, oda, a hová akarta, még a Belváros kellő közepére is. A Vérmező mintegy harmincötezer négyszögöl. A városi leltárban a Városmajor telkei öt forintjával, a Logody-utcai telkek nyolc forintjával vannak fölbecsülve; e szerint a Vérmező becsértéke mintegy háromszázezer forint volna, a katonai kincstár pedig negyedfél milliót követel érte, vagyis négyszögölenkint száz forintot.

A katonaság a legügyesebb telekspekulánsnál is jobban érti a dolgát; mert miután ily nagy árban szabta meg értékét a Vérmezőnek, azt üzeni a városnak, hogy cserébe adjon neki ugyanolyan értékben telkeket az ő kültelki birtokaiból és pedig egy helyett négyet. Egy óriás nagyot a Rákoson és három mást; egyet Ó-Budán, a másikat a Kelenföldön, a harmadikat a külső Ferencvárosban.

Mi magunk is óhajtjuk, hogy a főváros a Vérmezőt megszerezze s ezzel Budának egy uj városrészt adjon, a hol terjeszkedhetik. Sürgősnek azonban a dolgot nem találjuk, mert egyelőre elég épiteni való lesz az Ujépület, a Károly-kaszárnya, a Kelenföld és az eskütéri hid jobb- és balparti kisajátitott telkein. A Vérmező helyén igen szép várost lehet csinálni s a telkeken nem fog veszteni a városi pénztár, ha jó szabályozással eladogatja. Célja azonban telekspekuláció a városnak sem lehet, hanem csakis városrendezés.

Elismerjük, hogy a Rákoson levő kaszárnyák számára egy nagy gyakorlótér szükséges, azt tehát oda áthelyezni célszerü. S azonfelül Budán is kell egy kisebb gyakorlótér, valahol a Lipótmezőn. De a Vérmezőért elég lesz két katonai gyakorlótér, nem pedig négy és semmiesetre sem adhatja oda a város azokat a roppant területeket ingyen, a hogyan a főparancsnokság képzeli; mert ez pazarlás és ajándékozás volna, nem pedig alku és csere.

Tessék a Vérmező értékével leszállni a méltányosság határáig, nem pedig fölcsigázni a katonai követeléseket. Máskülönben maradjon a Vérmező, a mint van s a hadseregnek nem lesz gyakorlótere, a melyen hadiszemléinek egész nagyságát és pompáját kifejthetné.

Székesfővárosi házinyomda 1913